

KODÁLY ZOLTÁN
(1882–1967)

Nagy zeneszerzőnk távozott el az élők sorából. Nemzetünk kísérté utolsó útjára. Sírját népek veszik körül . . .

Alkotó munkássága közepette ismerte fel annak a fontosságát, hogy nevelésünk az egész személyiség kifejlesztését tűzze ki célul, érje el, hogy az emberi életet a racionális gondolkodás és az érzelmi elemek egymást átszöve tegyék gazdaggá. Bebizonyította, hogy ha mindenki nem is nevelhető alkotó művésszé, mindenkit meg lehet tanítani a műalkotás élvezetére. Az elemi iskolás gyermekeket is. A jelenkor művészi ízlésének szintjén. És minden igazi műalkotás alakító hatású: minél több gazdagságot tartalmaz, annál többet kelt életre az emberben. Az egyéni és a közösségi nevelés céljainak és feladatainak megvalósulását egyaránt segítve . . .

„A magyar népdal igazi arca . . . más dalkincs más rendszert kíván, az új bort nem lehet a régi tömlőkbe tölteni . . . új módszer mellé kellett állnunk, s az más nem lehetett, mint amelyet a dalok sugallanak . . .

Amerre a könyv elindul, mindenfelé vígan rajzó gyermekereget látok nyomában. Dalolva vonulnak, mint Donatello angyalai, kótalappal kezükben. De most már nem mindegy, hogy felfordítva tartják-e, mert értik, tudják, mit jelent.

Új korszak hajnalán vagyunk . . .”

Ezek a sorok 1944-ből valók. Azóta új iskolánk van az ének-zene tanításának olyan tantervével, melynek középpontjában a zene, vagyis a dalok és a zeneművek, a tartalom tudatosítása, az ezekben való gyönyörködés áll. Kevés ember tett ennyit pedagógiája kifejlesztése érdekében, és kevesen érték meg szép elgondolásaik ilyen méretű megvalósulását . . .

Nagy hagyatékának pedagógiai része a mienk: elért eredményei megtartásán, nemes törekvései megvalósításán kell munkálkodnunk, mindig előre tekintve, ahogyan ő tette . . .

Kiss Árpád